

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 444

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 mai 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
2.	— Moțiune simplă „Democrația românească în derivă, cu Vela ruptă, în timp de pandemie”	2–5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 817 din 5 decembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111, prin raportare la art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și ale art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală	6–9
	Decizia nr. 865 din 17 decembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 ¹ și ale art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor....	10–16

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

MOȚIUNE SIMPLĂ

„Democrația românească în derivă, cu Vela ruptă, în timp de pandemie”

În temeiul art. 112 alin. (2) din Constituția României, republicată,

Senatul adoptă prezenta moțiune simplă.

„Cineva, dacă nu are mască și strănută, poate avea dosar penal pentru că a avut un comportament care se încadrează în zona penalului și a contribuit la răspândirea bolilor. Sunați la 112!”

Nu, nu este o glumă! Este declarația celui care ocupă încă portofoliul Ministerului Afacerilor Interne, declarația celui care coordonează activitățile pentru gestionarea crizei din România provocate de pandemia de coronavirus! În viziunea sa, strănutul a devenit faptă penală!

Este greu de înțeles de ce ministrul Vela îi urăște atât de mult pe bătrâni. De ce și-a bătut atât de mult joc de ei, obligându-i să se îmbulzească în magazine timp de două ore, alături de alte persoane, potențial purtătoare de virus, astfel încât să aibă toate șansele de a se îmbolnăvi? De ce i-a umilit? De ce i-a urmărit prin cartiere cu Poliția locală? De ce le-a dat amenzi de zeci de ori mai mari decât pensia lor pe o lună pentru abateri minore care nu puneau în pericol sănătatea nimănui? De ce i-a făcut să se simtă că ei ar fi principalii responsabili pentru toate necazurile venite odată cu pandemia?

Dacă s-ar face un clasament mondial al aberațiilor decise de autorități în timpul pandemiei de coronavirus, cu siguranță România ar fi printre primele locuri, iar ministrul Marcel Vela ar fi campion absolut. La aberații, la bâlbe, contradicții și retractări!

Nu există, probabil, niciun ministru de Interne în întreaga lume care să se fi contrazis de atât de multe ori în actele emise pe timpul pandemiei!

Contradicții în impunerea restricțiilor prin ordonanțe militare

O analiză sumară a ordonanțelor militare semnate de ministrul Vela ne arată un lung șir de decizii contradictorii. Aproape în fiecare ordonanță militară vedem că se anulează o aberație emisă în ordonanțele precedente!

Astfel:

— După ce ați impus **obligații și interdicții** în Ordonanța militară nr. 1, ați transformat totul în **recomandări** în Ordonanța militară nr. 2, pentru ca apoi să reveniți la interdicții și restricții în ordonanțele militare ulterioare.

— Prin Ordonanța militară nr. 9 ați anulat aberația din Ordonanța militară nr. 8 privind exportul de produse agroalimentare.

— Ordonanța militară nr. 7 anulează aberația din Ordonanța militară nr. 4, care îi obliga pe șoferii de TIR să stea 14 zile în carantină, blocând astfel aprovizionarea țării cu alimente și produse sanitare.

— O interdicție la fel de aberantă din Ordonanța militară nr. 3, care dispunea carantinarea timp de 14 zile a piloților și navelor maritime comerciale a fost anulată prin Ordonanța militară nr. 9.

— Prin Ordonanța militară nr. 3 se impune producătorilor agricoli să își vândă produsele în piață doar dacă respectă „distanța socială”, nedefinită în niciun fel între ei și față de cumpărători — o aberație eliminată abia prin Ordonanța militară nr. 9.

— Într-un exces de zel, prin Ordonanța militară nr. 4, ministrul Vela îi obligă pe primari să cheltuie sume uriașe de bani pentru dotarea scârilor de bloc cu dispensere și dezinfectanți. Se fac

achiziții, se epuizează bugetele locale, apoi ministrul Vela anulează totul în Ordonanța militară nr. 8!

— În Ordonanțele militare nr. 7 și 8 se ridică interdicția din Ordonanța militară nr. 3 privind cursele aeriene către focarele COVID-19 din Europa, însă doar pentru muncitorii sezonieri. Explicația premierului Orban că nu avea pârghii legale de a interzice dreptul acestora de a pleca la muncă în Europa nu se aplică și în cazul celorlalți cetățeni români, pentru care s-a menținut interdicția.

— Toate efectele acestor bâlbe, retractări și aberații se răsfrâng însă în mod direct în viața cetățenilor. Prin ordonanțele militare nr. 3 și 4, ministrul Vela îi obligă pe bătrâni să meargă la cumpărături doar după ora 11,00, când cărucioarele, produsele și rafturile din magazine erau deja contaminate de posibili purtători de coronavirus. Au realizat aberația abia în Ordonanța militară nr. 10, când, după lungi critici și insistențe, celor în vârstă li s-a dat, în sfârșit, prioritate la cumpărături în intervalul 07,00—11,00.

Lista restricțiilor inutile, absurde sau contraproductive este nesfârșită! Aproape fiecare ordonanță militară conține articole anulate de cele ulterioare!

Fiecare articol abrogat din ordonanțele militare reprezintă o recunoaștere oficială a incompetenței, a neroziei și a lipsei de consecvență în managementul crizei provocate de pandemia de coronavirus.

Numeroasele retractări și anulări din actele oficiale emise de ministrul Vela ilustrează haosul și arbitrarul restricțiilor impuse cetățenilor români în timpul pandemiei.

Îmbătat de autoritatea aproape nelimitată pe care i-au conferit-o ordonanțele militare, amețit de-a dreptul de audiența colosală pe care o avea când venea îmbrăcat în geacă de tip „Top Gun” să ne anunțe deciziile de la Guvern, ministrul **Vela nici măcar nu a catadicsit să își ceară scuze public pentru interdicțiile absurde pe care le-a impus populației și pe care tot el le-a anulat ulterior.**

Contradicțiile între ministrul Vela și șefii săi politici

Numele „Marcel Vela” este cvasisimonim cu termenul de „haos”. Aproape în fiecare apariție publică a sa ne anunță câte o trăsnaie care este ulterior contrazisă, retractată sau anulată de șefii săi politici.

— Ne-a anunțat protocolul ce ar fi fost încheiat între Ministerul de Interne și Biserica Ortodoxă Română, prin care poliștii ar fi urmat să vină cu lumina sfântă la domiciliul credincioșilor în noaptea de Înviere. „Gura păcătosului adevăr găiește!”, zice un proverb românesc ce s-a potrivit de minune atunci când ministrul Vela a afirmat că protocolul dintre Ministerul Afacerilor Interne (MAI) și Biserica Ortodoxă Română (BOR) a fost realizat cu acordul premierului Orban și al președintelui Iohannis. A fost însă contrazis imediat de cel din urmă, care i-a cerut să revină asupra protocolului.

— Tot ministrul Vela ne anunță că după data de 15 mai vom putea merge „la picnic” sau „la alpinism” în afara localității de domiciliu, după care premierul Orban ne-a spus că astfel de deplasări în afara localității, pentru astfel de motive, nu vor fi permise.

— Iar după ce președintele Iohannis ne anunța că după 15 mai vom putea călători liber în localitate, fără să mai fie nevoie să declarăm unde ne ducem, domnul Vela, acompaniat de această dată și de prim-ministrul Orban, ne-a anunțat contrariul, că încă se gândesc la menținerea declarațiilor pe propria răspundere!

Contradicțiile, ezitățile, inadvertențele și lipsa de consecvență care pot fi observate în toate intervențiile publice ale ministrului Marcel Vela arată lipsa oricărui argument epidemiologic care să fundamenteze deciziile privind gestionarea pandemiei.

Se acționează după ureche sau după sondajele politice, fără nicio legătură cu interesul suprem de protejare a siguranței cetățenilor. De cele mai multe ori, aceste decizii sunt contrare avertismentelor și îngrijorărilor exprimate de experții epidemiologi. Multe dintre recomandările acestora au fost nesocotite de decidenții politici din Comitetul Național pentru Situații Speciale de Urgență coordonat de ministrul de Interne, Marcel Vela.

Experții care și-au permis să critice incoerența unor decizii politice, lipsa de control asupra românilor veniți din diaspora, dinspre focarele Europei, sau numărul mic de teste făcut la nivelul populației au fost rapid înlăturați pentru a face loc unor politrucci care aprobă toate deciziile luate după ureche de ministrul Vela!

Structurile coordonate de ministrul Vela nu au pregătit țara pentru pandemie

Tot greul pandemiei a fost pus în seama cetățenilor, în timp ce structurile pentru situații de urgență aflate în subordinea ministrului Vela au neglijat riscurile și nu au luat măsuri pentru a pregăti țara în fața valului epidemic ce se anunța să vină.

- Au minimalizat riscul de pandemie, în pofida avertizărilor Organizației Mondiale a Sănătății (OMS). Mult timp, structurile Ministerului de Interne au tratat riscul de coronavirus ca „în orice altă răceală”, așa cum „decretase” președintele Iohannis. Deși, încă din 30 ianuarie, Organizația Mondială a Sănătății a declarat stare de urgență pentru sănătate publică la nivel internațional, multă vreme Ministerul de Interne condus de ministrul Vela și celelalte autorități responsabile au tratat știrile despre pandemie drept „încercări de a crea senzaționalul” sau drept „știri alarmiste”. În mod ironic, în data în care OMS declara starea de urgență, premierul Orban vorbea despre „sănătatea vieții publice”, dar nu pentru pregătirea în vederea pandemiei, ci ca justificare pentru declanșarea alegerilor anticipate!

- Nu s-au ocupat de achiziționarea echipamentelor de protecție pentru personalul medical! Deși au încercat să dea vina pe guvernarea precedentă pentru situația stocurilor de echipamente de protecție pentru medici, în realitate, la o lună după instituirea stării de urgență de către OMS, Ministerul de Interne nu luase încă măsuri pentru asigurarea acestor echipamente. Neglijența autorităților în asigurarea echipamentelor de protecție a fost confirmată de declarațiile președintelui Iohannis care, mult timp, inclusiv după declararea stării de urgență, s-a declarat mulțumit de modul în care se pregătiseră autoritățile. Criza de la Suceava și numeroasele cazuri de medici și asistente infectate de coronavirus au arătat contrariul; autoritățile nu erau deloc pregătite.

- Nu au achiziționat din timp teste și aparatură de testare pentru coronavirus! Multă vreme România a fost pe ultimul loc în Uniunea Europeană la numărul de teste! Lipsa testelor și aparaturii de testare de coronavirus nu mai putea fi pusă în seama „grelei moșteniri”, întrucât noul coronavirus nu apăruse înainte de venirea PNL la guvernare.

- De frica unor costuri electorale, Ministerul de Interne a gestionat lamentabil venirea în țară a circa 1 milion de cetățeni români. Ministrul Vela a mințit când a afirmat că toți cei veniți în țară vor intra în carantină instituționalizată. Sub 1% dintre aceștia au fost testați pentru coronavirus! Iar potrivit profesorului

Streinu Cercel, care la acea dată încă era șeful Comisiei de management clinic și epidemiologic al COVID-19, 20% dintre românii întorși în țară nu au stat nici în carantină, nici în izolare, devenind sursă de infectare pentru rudele, prietenii și cunoștințele din țară!

Singurele motive pentru care structurile pentru situații de urgență coordonate de ministrul Marcel Vela nu au luat din timp măsurile necesare pentru prevenirea pandemiei au fost legate de **obsesia PNL pentru declanșarea alegerilor anticipate!**

Renunțarea la acest proiect electoral aberant nu a avut loc în urma instituirii stării de pandemie de către OMS în data de 11 martie 2020 (premierul desemnat Florin Cîțu încă juca în acele momente cartea anticipatelor!), ci doar în urma deciziei Curții Constituționale care a declarat neconstituțională ordonanța de urgență pentru anticipate!

Greul pandemiei pus pe seama cetățenilor

După luni de zile irosite din cauza obsesiei PNL pentru anticipate, atunci când pandemia a început să se manifeste și în țara noastră, toată presiunea și tot greul au fost puse pe seama cetățenilor.

Niciun moment ministrul Vela nu și-a propus să dezvolte un parteneriat cu cetățenii.

Toată strategia de gestionare a crizei s-a bazat pe măsuri coercitive: restricții dure, amenzi usturătoare, dosare penale și cenzură! „Vă izolăm, vă facem dosare penale, vă sancționăm, vă amendăm și vă interzicem să ne criticați!” Aceasta este rețeta ministrului „Top Gun” pentru managementul pandemiei!

În ordonanțele militare semnate de ministrul Vela **nu există nici cea mai vagă intenție a unor măsuri preventive, avertismente sau abordări graduale în sancționarea cetățenilor!**

Nu a existat **nici cel mai mic semn de empatie din partea ministrului Vela pentru pensionarii sancționați cu amenzi de zeci de ori mai mari decât pensia lor pe o lună**, pentru abateri minore care nu puneau viața altor cetățeni în pericol.

În spațiul public au apărut **dovezi privind existența unui plan prestabilit de amenzi!** Agenții constatatori au primit sarcina de a căuta nod în papură, pentru a aplica amenzi sub orice motiv, chiar și în cazul unor persoane de bună-credință, care se comportau cu responsabilitate față de restricțiile impuse de autorități.

Presa din România a arătat numeroase cazuri de amenzi date după bunul plac, total disproporționate în raport cu natura faptei sancționate. S-au dat amenzi uriașe unor pensionari cu handicap mintal. S-au aplicat amenzi de zeci de mii de lei unor persoane aflate în proximitatea locuinței lor, pentru simple greșeli de completare a declarațiilor pe propria răspundere!

În mod evident, **amenziile nu urmăreau scopul firesc de descurajare a celor care puneau în pericol viața sau sănătatea semenilor lor.**

România a ajuns în presa internațională pentru cele mai disproporționate amenzi de coronavirus în raport cu veniturile cetățenilor! Jurnaliștii străini au semnalat că volumul acestora ajunsese să egaleze impozitul pe venit colectat de autoritățile fiscale.

A devenit evident că **amenziile lui Vela erau mai degrabă o taxă mascată pe coronavirus, pe care Guvernul miza pentru a acoperi găurile date în buget de ministrul „Catastrofă”, Vasile-Florin Cîțu.**

Pandemia a devenit pretext pentru abuzuri împotriva cetățenilor! Pandemia a fost folosită ca paravan pentru spolierea cetățenilor români, cu scopul suplimentării veniturilor la bugetul de stat!

Caracterul subiectiv, arbitrar, disproporționat al amenzilor lui Vela și lipsa unei norme legale clare pentru sancționarea cetățenilor au stat la baza deciziei Curții Constituționale împotriva modului în care au fost reglementate măsurile coercitive împotriva populației.

Curtea Constituțională a arătat că peste 300.000 de amenzi au fost date în afara cadrului legal și constituțional.

În loc să respecte decizia Curții și să dea rapid o reglementare unică pentru anularea amenzilor nelegale în scopul evitării unui blocaj la nivelul sistemului de justiție, prima reacție a Guvernului a fost să acuze Curtea Constituțională.

Ministrul Vela și Guvernul s-au comportat ca niște infractori care au acuzat judecătorii că i-au condamnat pentru încălcarea legii!

Ministrul Vela și Guvernul din care face parte sunt singurii responsabili pentru blocajul creat la nivelul de justiție, pentru caracterul nelegal al sutelor de mii de amenzi acordate, pentru disproporția dintre amenzi și faptele sancționate. Ministrul Vela este cel care a reglementat prost și fără respect față de Constituție și față de libertățile și drepturile fundamentale ale cetățenilor români!

Ministrul Vela este sursa anarhiei generate de lipsa de aplicabilitate a unor reglementări, prin haosul creat de prevederile care se bat cap în cap în ordonanțele militare și de numeroasele sale declarații contradictorii cu cele ale prim-ministrului sau ale președintelui!

Trimiterea românilor la export, pe sub ochii ministrului Vela

Lipsa de empatie a Guvernului și a ministrului Vela față de cetățeni și lipsa de preocupare față de siguranța și sănătatea acestora s-au văzut în cazul acțiunilor de trimitere a românilor la export pentru a munci în pozițiile refuzate de alți cetățeni europeni.

Din dorința de a câștiga bunăvoința unor cancelarii occidentale sau pur și simplu dintr-un gest reflex de a da curs oricăror solicitări venite de la marii decidenți ai Europei, Guvernul României a răspuns imediat, prin intermediul ministrului Vela, la cererea de forță de muncă venită din vestul Europei.

Evidența îi contrazice în față și pe premierul Orban și pe președintele Iohannis care au negat implicarea autorităților statului în exportul de români pentru muncile prost plătite din Occident! Această operațiune nu ar fi putut avea loc dacă ministrul Vela nu ar fi abrogat prevederea din Ordonanța militară nr. 3 care interzicea cursele aeriene către statele din „zona roșie” din Europa, precum Germania sau Franța.

Faptul că ridicarea interdicției a avut loc imediat după ce autoritățile unor state occidentale și-au manifestat interesul de a aduce muncitori din Europa de Est nu poate fi pus pe seama unei simple coincidențe! **Autoritățile române au știut că va urma un exod al muncitorilor sezonieri din România către vestul Europei. Au știut și au încuviințat acest lucru!**

Grav este că ministrul Vela, în calitate de conducător al Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență, **nu a luat nicio măsură pentru siguranța acestor cetățeni, forțați să plece la muncă în afară**, după dezastrul economic produs în România sub directa coordonare a Guvernului PNL.

În condițiile în care compania aeriană care a asigurat transportul cetățenilor români pe ruta Cluj—Düsseldorf avea rezervări cu mult înainte de data plecării, era clar că autoritățile române au avut date atât despre numărul curselor charter organizate pe Aeroportul Internațional „Avram Iancu” din Cluj, cât și despre numărul călătorilor care urmau să plece din România.

Cu toate acestea, **ministrul Vela nu a luat nicio măsură pentru asigurarea unor condiții de risc minim pentru cetățenii români care plecau din țară!**

Nicio procedură, nicio regulă, nicio răspundere stabilită pentru plecarea în siguranță a muncitorilor români! Îmbulzeala din mijloacele de transport către aeroport și îmbulzeala produsă înainte de îmbarcare în aeronave sunt ilustrative pentru nepăsarea autorităților române față de propriii cetățeni.

Spre deosebire de ministrul român Vela, autoritățile federale din Germania stabiliseră, cu mult înainte, condiții de siguranță pentru întâmpinarea muncitorilor veniți din România: control de sănătate la sosire, reguli pentru respectarea distanței sociale de 1,5 metri, obligația firmei angajatoare de a le asigura transportul în condiții de siguranță de la aeroport, reguli pentru desfășurarea muncii.

Într-un exces patriotard, colegul de partid al ministrului Vela, europarlamentarul PNL Rareș Bogdan a calificat într-un mod edificator trimiterea românilor la export pentru a munci în statele occidentale: **„Nu știu cine a luat decizia, însă oricine ar fi, este un imbecil.”** Conform actelor oficiale, **decizia a fost luată de semnatarul Ordonanței militare nr. 7, care a executat o înțelegere stabilită pe cale diplomatică**, așa cum ne-a confirmat șeful Departamentului pentru Situații de Urgență, din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, medicul Raed Arafat.

Pandemia, pretext pentru cenzurarea presei antiprezidențiale

Tentațiile autocratice manifestate de ministrul Vela și de Guvernul PNL în gestionarea pandemiei se pot vedea cu ochiul liber în **cenzura instituită, în mod sistematic, la nivelul presei românești!**

Nimeni nu are voie să aibă alte opinii decât Guvernul! Nimeni nu are voie să pună la îndoială datele și acțiunile Guvernului în gestionarea pandemiei! Nu contează adevărul, ci doar povestea livrată de Guvern sau de președinte!

Sub autoritatea discreționară a ordonanțelor militare și a unor ordonanțe de urgență emise în contextul pandemiei, **ministrul Vela îi amenință cu dosare penale pe toți cei care critică Guvernul și pe președintele Iohannis.**

Încă dinaintea instituirii stării de alertă, atunci când președintele Iohannis ne spunea că noul virus se comportă ca „în orice răceală”, informațiile îngrijorătoare prezentate de unii jurnaliști în presa din România erau catalogate drept „știri alarmiste” sau „încercări de a crea senzaționalul”.

După instituirea stării de urgență, ministrul Vela a trecut de la comentariile acide la amenințarea pe față, cu dosare penale, a jurnaliștilor „indisciplinați”. **Este unul dintre cele mai grave atacuri din ultimele decenii, exercitate din partea unui înalt reprezentant al Guvernului împotriva libertății presei!** Materializarea ulterioară a amenințărilor ministrului Vela, prin deschiderea unei anchete penale împotriva jurnaliștilor de la România TV, ne-a arătat că nu a fost vorba doar de simple declarații scăpate de sub control, ci de acțiuni concrete de intimidare a unor jurnaliști care vor să prezinte adevărul!

Gravitatea acestei situații a determinat reacții din partea unor organisme internaționale, care și-au manifestat îngrijorarea că autoritățile din România ar putea folosi pretextul pandemiei și al instituirii stării de urgență pentru **„restricționarea nejustificată a activității jurnaliștilor, de autocenzură pentru actorii media care încearcă să informeze publicul”**, după cum a remarcat domnul Harlem Désir, reprezentantul pentru libertatea presei din cadrul Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa.

Amenințările ministrului Vela împotriva jurnaliștilor de la România TV nu au fost doar un exces izolat sau doar un derapaj nervos, pe fondul stresului în gestionarea pandemiei. Există multe alte exemple în care Grupul „Anonim” de Comunicare Strategică acționează la comanda ministrului, pentru obstrucționarea sau chiar desființarea unor publicații critice la adresa Guvernului sau a președintelui Iohannis! **În mod greu de justificat de ministrul Vela, astfel de interdicții sau sancțiuni apar doar în zona presei antiprezidențiale sau antiprezidențiale! Niciodată în cazul susținătorilor puterii!**

Odată cu instituirea stării de urgență, sub comanda ministrului Vela și a Grupului „Anonim” de Comunicare Strategică, a fost organizată o inchiziție a așa-ziselor „știri false”, care arde pe rugul pandemiei orice jurnalist care pune prea mult la îndoială acțiunea guvernamentală sau prezidențială!

În timp ce președintele României și membrii Guvernului lansează știri false de la cel mai înalt nivel — despre acuzarea profesorului Streinu Cercel că ar fi spus ineptia carantinării forțate a bătrânilor, enunțată de fapt de ministrul sănătății, despre așa-zisele efecte negative înregistrate de Franța după redeschiderea școlilor, care încă nu avusese loc sau despre nebunia cu așa-zisa vânzare a Ardealului către vecinii maghiari — mai multe publicații antiprezidențiale sunt închise, iar jurnaliștii critici sunt hăituiți cu dosare penale pentru acuzații infinite mai puțin clare!

Totul se face sub comanda ministrului Marcel Vela, prin brațul armat al Grupului de Comunicare Strategică care, **sub protecția anonimatului și în afara oricărui cadru legal, dă dispoziții diverselor autorități publice să închidă site-uri și publicații critice la adresa președintelui Iohannis sau a Guvernului!**

În pofida solicitărilor publice sau chiar a unor interpelări din partea unor membri ai Parlamentului, până la data depunerii prezentei moțiuni pe site-ul oficial al Ministerului Afacerilor Interne nu este publicată nici componența Grupului de Comunicare Strategică, nici cine îl coordonează, nici baza legală în care acest grup anonim cere unor autorități publice să impună cenzura asupra presei.

Falsificarea datelor despre pandemie

În același timp, Grupul de Comunicare Strategică nu răspunde în niciun fel pentru erorile numeroase din rapoartele zilnice privind rata deceselor și a cazurilor confirmate.

România este **singura țară din lume în care Guvernul comunică anonim despre evoluția pandemiei**. Nimeni nu știe cine este responsabil și cine trebuie tras la răspundere pentru difuzarea de informații eronate, cu titlul oficial, de pe site-ul Ministerului Afacerilor Interne.

Mai mult, acest grup, aflat sub autoritatea ministrului Marcel Vela, **falsifică în mod deliberat realitatea despre pandemie prin omisiunea unor informații esențiale** pentru a da populației posibilitatea de a-și forma o imagine completă și corectă despre criza actuală.

Se comunică doar numărul de teste, dar nu și al persoanelor testate, care este în realitate mult mai mic — fapt ce arată ineficiența Guvernului în testarea populației și în identificarea și izolarea din timp a cazurilor de infectare cu noul coronavirus!

Se compară numărul de cazuri confirmate și al deceselor COVID-19 din România doar cu statele occidentale, evitându-se deliberat o comparație cu statele din regiune care ar arăta că România a gestionat mult mai prost pandemia în comparație cu vecinii săi!

Se raportează doar decesele persoanelor internate, fără a se prezenta date despre cele extraspitalicești!

În general, **se oferă doar informații care descriu o imagine mai bună decât realitatea**, privând cetățenii de posibilitatea de a-și forma o opinie corectă cu privire la evoluția pandemiei și riscul real de transmitere a noului virus.

„Zilele prostiei” PNL

Disprețul și desconsiderarea față de drepturile și libertățile constituționale ale cetățenilor se pot observa în aproape toate deciziile și declarațiile ministrului Vela.

Deși Constituția prevede clar că drepturile și libertățile pot fi restrânse doar prin lege, ministrul Vela se visa deja în postura despotului luminat care decide soarta românilor în această pandemie! „Am putea prelua o parte din deciziile din ordonanțele militare, printr-o decizie a Comitetului Național pentru Situații de Urgență”, a declarat cu seninătate ministrul Vela.

Adică în viziunea sa, ceea ce fusese stabilit în urma unui decret prezidențial, aprobat în limitele precizate de Parlament, urma ca în starea de alertă să fie decis după bunul său plac, în calitatea sa de conducător al Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență!

Acesta e motivul pentru care ministrul Vela nu s-a ocupat din timp de elaborarea unei legi care să reglementeze, așa cum spune Constituția, restrângerea temporară a unor drepturi și libertăți cetățenești.

Din acest motiv, Guvernul a depus mult prea târziu proiectul de lege pentru reglementarea stării de alertă! Termenele legale și constituționale impuse în procedurile de legiferare nu permit intrarea în vigoare a legii stării de alertă imediat după încetarea stării de urgență!

O gafă monumentală a ministrului Vela și a Guvernului PNL, care descrie perfect modul arogant, superficial și neglijent, în care este gestionată criza provocată de pandemia de coronavirus! **Din acest motiv, după încetarea stării de urgență, apar trei zile cu un vid de reglementare în domeniul pandemiei. Trei zile ale prostiei PNL, care pot compromite uriașul efort colectiv al cetățenilor români care timp de două luni s-au conformat restricțiilor și izolării sociale!**

Este cea mai mare gafă a unui guvern de după Revoluție, care din păcate se produce într-una dintre cele mai grele perioade pe care o traversează țara noastră în ultimii 30 de ani!

Este deja mult prea mult!

Sunt mult prea mulți români care au suferit în urma deciziilor luate după ureche de ministrul Vela!

Este mult prea multă confuzie în rândul cetățenilor cu privire la regulile pe care trebuie să le urmeze, după declarațiile hazardate și contradictorii ale ministrului Vela!

Sunt prea multe instituții și autorități publice a căror funcționare este afectată și ale căror bugete au fost sărăcite din cauza unor aberații din ordonanțele militare semnate de ministrul Vela!

Drepturile fundamentale ale cetățenilor români au fost prea puternic lovite de reglementările prost făcute, de amenzi nelegale și de excesele autoritare ale ministrului „Top Gun”!

Cenzura instituită asupra presei este mult prea gravă pentru a fi trecută cu vederea!

Sfintele sărbători de Paște au fost puse într-o lumină mult prea proastă de intervențiile total neinspirate ale celui pus în fruntea Comitetului pentru gestiunea pandemiei!

În plină criză mondială, în fața secetei și austerității economice care ne bate la ușă, democrația din România merge, cu Vela ruptă, în derivă!

Este mult prea mult!

Ministrul Vela trebuie să plece!

Această moțiune simplă a fost adoptată de Senat în ședința din 26 mai 2020, cu respectarea prevederilor art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 168 din Regulamentul Senatului, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 26 mai 2020.
Nr. 2.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 817**

din 5 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111, prin raportare la art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și ale art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111, prin raportare la art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și ale art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 6.479/108/2017/a2 al Tribunalului Arad — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.087D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că instanța de judecată pe rolul căreia se află dosarul de fond a transmis Curții Constituționale mai multe înscrisuri aferente acestui dosar.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 38 din 30 ianuarie 2018, și arată că verificarea legalității unei creanțe fiscale cuprinse într-un titlu executoriu nu poate fi efectuată decât în condițiile prevăzute de legea specială, care este Codul de procedură fiscală. În ceea ce privește problematica suspendării cauzei în contencios administrativ în situația formulării unei plângeri penale, arată că nu se pot desfășura mai multe acțiuni în același timp atât în fața instanțelor penale, cât și în fața celei de contencios administrativ, întrucât, în final, s-ar pune în discuție problema priorității aplicării uneia dintre hotărârile pronunțate, ceea ce nu este permis.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 4 iulie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 6.479/108/2017/a2, **Tribunalul Arad — Secția a II-a civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111, prin raportare la art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și ale art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 111, prin raportare la art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale, deoarece în cursul procedurii insolvenței se exclude de la controlul efectuat de judecătorul-sindic verificarea creanțelor bugetare. Or, excluderea verificării creanțelor bugetare din competența judecătorului-sindic și analiza acestora exclusiv în procedura administrativ-fiscală și apoi în cea de contencios administrativ afectează în mod negativ cursul procedurii de insolvență, deoarece un judecător-sindic fie va respinge contestația aferentă, fără însă să își poată realiza controlul eficient specific funcției sale, fie va dispune suspendarea judecării cauzei, ambele soluții putând genera repercusiuni negative de natură să vicieze procedura de insolvență. Aceste aspecte sunt avute în vedere și în contextul în care normele criticate sunt de natură să împiedice înlăturarea rapidă a incertitudinii cu privire la existența și întinderea creanței aferente, ca urmare a faptului că organul fiscal își generalizează practica de a proceda la formularea de plângeri penale pentru sumele vizate de titlurile executorii concomitent cu suspendarea *sine die* a plângerilor prealabile ale debitorilor formulate în procedura administrativ-fiscală cu motivarea că există plângere penală, pe care tot acesta a formulat-o.

7. Astfel, având în vedere existența paralelă a trei tipuri de proceduri judiciare cu privire la același aspect, respectiv procedura administrativă — suspendată până la soluționarea celei penale, procedura penală — aflată în faza de urmărire penală cu privire la durata căreia părțile nu au posibilitatea de a o influența și procedura insolvenței — temporizată sau chiar goliță de conținut din cauza celorlalte, această situație reprezintă un caz clasic de nesocotire a cerințelor privind standardele de claritate și previzibilitate a legii, astfel cum acestea sunt descrise prin jurisprudența Curții Constituționale, fiind de natură a afecta principiul securității raporturilor juridice; în acest context se au în vedere și normele de tehnică legislativă reprezentate de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru

elaborarea actelor normative, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie.

8. Față de această împrejurare, se apreciază că dispozițiile criticate sunt contrare art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece îngrădesc nejustificat exercitarea dreptului de a formula contestație la tabelul de creanțe împotriva creanței bugetare în procedura de insolvență în ceea ce îi privește pe debitorii și pe terții creditori, în condițiile în care creditorul bugetar, la rândul său, nu este supus acelorași restricții în ceea ce privește exercitarea dreptului propriu de a contesta celelalte creanțe admise în tabel; de asemenea aduc atingere și dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Constituție, deoarece în aceeași procedură judiciară nu se pot anula față de anumiți participanți drepturi ce sunt recunoscute altor participanți atunci când se află, la rândul lor, în aceeași poziție procesuală, de creditor contestator la tabelul de creanțe.

9. În ceea ce privește dispozițiile art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se susține că acestea sunt neconstituționale, în măsura în care împiedică judecătorul-sindic să analizeze în cadrul contestației la tabelul de creanțe formulate în cadrul procedurii de insolvență criticile aduse unui titlu executoriu emis în procedura fiscală. În consecință, acestea sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5).

10. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, notele scrise depuse, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 111, prin raportare la art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016 privind examinarea sesizării formulate de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la modul de interpretare a art. 105 alin. (1) și (2) și art. 106 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a lămuri dacă administratorul/lichidatorul judiciar are dreptul de a verifica creanțe bugetare constatate prin titluri executorii, contestate în termen legal, și care sunt limitele acestei verificări, având în vedere și faptul că aceste creanțe sunt constatate printr-un act fiscal emis în regim de putere publică, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 10 iunie 2016, precum și ale art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015. Dispozițiile criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014: „Nu sunt supuse acestei proceduri creanțele bugetare rezultând dintr-un titlu

executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale.”;

— Art. 111 din Legea nr. 85/2014: „(1) Debitorul, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații față de tabelul de creanțe, cu privire la creanțele și drepturile trecute sau, după caz, netrecute de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în tabel.

(2) Contestațiile trebuie depuse la tribunal în termen de 7 zile de la publicarea în BPI a tabelului preliminar, atât în procedura generală, cât și în procedura simplificată.

(3) Sub sancțiunea anulării, contestația va fi însoțită de dovada, în original, a achitării taxei de timbru, precum și de toate înscrisurile de care partea înțelege să se folosească în dovedirea susținerilor sale, cu arătarea oricăror altor probe care se solicită, cu excepția celor care nu se află în posesia părții sau nu sunt cunoscute la momentul formulării contestației.

(4) Partea care formulează contestația trimite, cu confirmare de primire, câte un exemplar al contestației și al documentelor ce o însoțesc administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, creditorului a cărui creanță se contestă, precum și administratorului special. În cazul în care această obligație nu a fost respectată, judecătorul-sindic va putea aplica, din oficiu, o amendă în condițiile Codului de procedură civilă.

(5) Întâmpinarea se depune în termen de 10 zile de la data comunicării contestației și a documentelor ce o însoțesc. Un exemplar al întâmpinării se comunică, cu confirmare de primire, de către partea care formulează întâmpinarea și contestatorului, administratorului judiciar/lichidatorului judiciar și debitorului, sub sancțiunea prevăzută de art. 208 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

(6) La termenul stabilit prin sentința de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanțe, judecătorul-sindic va soluționa deodată, printr-o singură sentință, toate contestațiile, chiar dacă pentru soluționarea unora ar fi nevoie de administrare de probe; în acest din urmă caz, judecătorul-sindic poate admite, în tot sau în parte, înscrierea creanțelor respective în mod provizoriu în tabelul definitiv. Creanțele înscrise provizoriu vor avea toate drepturile prevăzute de lege cu excepția dreptului de a încasa sumele propuse spre distribuire. Acestea se vor consemna în contul unic până la definitivarea creanței.

(7) Dacă se admite creanța fără dreptul de preferință pretins, aceasta va participa la repartițiile sumelor obținute din valorificarea bunurilor negrevate de cauze de preferință.

(8) Din sumele care s-ar obține din valorificarea bunurilor supuse dreptului de preferință contestat se va consemna partea ce s-ar cuveni acelei creanțe.”

14. Dispozițiile art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală fac parte din titlul VIII — Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale și au următoarea denumire marginală: art. 268 — Posibilitatea de contestare, art. 269 — Forma și conținutul contestației, art. 270 — Termenul de depunere a contestației, art. 271 — Retragerea contestației, art. 272 — Organul competent, art. 273 — Decizia de soluționare, art. 274 — Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației, art. 275 — Introducerea altor persoane în procedura de soluționare, art. 276 — Soluționarea contestației, art. 277 — Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă, art. 278 — Suspendarea executării actului administrativ fiscal, art. 279 — Soluții asupra contestației, art. 280 — Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale, art. 281 — Comunicarea deciziei și calea de atac.

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta referitoare la calitatea legii, ale art. 21 alin. (1) și (2)

privind accesul liber la justiție și ale art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției. De asemenea, este invocată Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că motivarea acesteia este realizată prin coroborarea mai multor tipuri de proceduri judiciare — insolvență, administrativă și penală — care implică aspecte legate de creanțele fiscale, susținându-se, în esență, că aceste proceduri sunt neconstituționale, în măsura în care judecătorul-sindic este împiedicat să analizeze în cadrul contestației la tabelul de creanțe formulate în cadrul procedurii de insolvență criticile aduse unui titlu executoriu emis în procedura fiscală, context în care se consideră că normele criticate, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, conduc la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, inclusiv a criteriilor de calitate a legii, și sunt contrare accesului liber la justiție și principiilor unicității, imparțialității și egalității justiției.

17. Curtea observă că prevederile art. 105 alin. (2) și ale art. 111 din Legea nr. 85/2014, criticate în prezenta cauză, fac parte din titlul II — *Procedura insolvenței*, capitolul I — *Dispoziții comune, secțiunea a 4-a — Primele măsuri. Întocmirea tabelului de creanțe. Contestațiile*. Astfel, art. 111 din Legea nr. 85/2014 reglementează aspecte ce țin de contestația împotriva tabelului preliminar de creanțe, în contextul în care debitorul, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații față de tabelul de creanțe, cu privire la creanțele și drepturile trecute sau, după caz, netrecute de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în tabel.

18. Ca regulă generală, toate creanțele vor fi supuse procedurii de verificare prevăzute de lege, cu excepția creanțelor constatate prin hotărâri judecătorești executorii, precum și prin hotărâri arbitrale executorii [art. 105 alin. (1) din Legea nr. 85/2014]. În acest context, în virtutea art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, criticat în prezenta cauză, sunt exceptate de la procedura de verificare prevăzută de lege creanțele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale. Însă titlurile executorii din care izvorăsc creanțe bugetare nu sunt excluse de la controlul de legalitate/de temeinicie, ci acest control este efectuat în condițiile reglementate de legislația specială, respectiv Codul de procedură fiscală prin procedurile prevăzute la art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, contestate în prezenta cauză, iar nu în cadrul procedurii insolvenței.

19. Cu privire la aceste aspecte ce țin de verificarea creanțelor fiscale/bugetare, respectiv excluderea de la verificarea acestora în procedura insolvenței și controlul lor în procedura fiscală, astfel cum au fost reținute în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Curtea s-a mai pronunțat, sens în care sunt Decizia nr. 38 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 7 iunie 2018, și Decizia nr. 86 din 27 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 12 iunie 2018, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

20. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că, în considerarea excepțiilor prevăzute de lege, prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat că, în interpretarea dispozițiilor art. 105 alin. (1) și (2) și ale art. 106 din Legea nr. 85/2014, administratorul/lichidatorul

judiciar nu are atribuția de a verifica pe fond creanțele bugetare constatate prin titluri executorii, contestate în termenul legal în fața instanței specializate.

21. Pentru a se ajunge la concluzia mai sus menționată, s-a arătat că, în conformitate cu prevederile art. 105 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2014, nu sunt supuse verificării de către administratorul/lichidatorul judiciar creanțele constatate prin hotărâri judecătorești executorii, prin hotărâri arbitrale executorii și creanțele bugetare rezultate dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale, cu excepția cazurilor în care se constată stingerea, în tot sau în parte, a creanței sau prescrierea dreptului de a cere executarea silită a acesteia. Administratorul/Lichidatorul judiciar nu poate, pe fond, să analizeze creanța nici în situația în care aceasta a fost contestată, întrucât legiuitorul a prevăzut o cale specială de contestare, respectiv legea contenciosului administrativ, iar o interpretare contrară ar contraveni principiului constituțional privind unicitatea căilor de atac.

22. Astfel, dispozițiile art. 105 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 stabilesc regula verificării tuturor creanțelor ce fac obiectul unei cereri de înscriere în tabelul de creanță, de către practicianul în insolvență, iar cele ale art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 stabilesc excepția de la procedura verificării pentru creanțele izvorâte din titlurile executorii necontestate în termenele prevăzute de legi speciale, în speță fiind vorba despre deciziile de impunere ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

23. În ipoteza în care creanța bugetară rezultând dintr-un titlu executoriu a fost contestată în termenele speciale în fața instanței de contencios administrativ, așadar debitoarea a ales calea contestației administrative prevăzute de Codul de procedură fiscală, administratorul judiciar/lichidatorul nu este competent să analizeze pe fond creanța bugetară, întrucât actele administrative ce o stabilesc — decizia de impunere și raportul de inspecție fiscală — au fost contestate în termen în fața instanței judecătorești competente, în caz contrar, ar fi încălcată competența unei instanțe judecătorești specializate, de către administratorul/lichidatorul judiciar, ceea ce ar afecta garanția constituțională prevăzută la art. 126 alin. (6) din Constituția României.

24. Ca atare, rațiunea excluderii creanțelor bugetare de la procedura de verificare de către administratorul/lichidatorul judiciar rezultă din reglementarea expresă și obligatorie a acțiunii în contencios administrativ fiscal prevăzută la art. 126 alin. (6) din Constituție, potrivit căruia controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar, dar și din procedura reglementată în mod expres de Codul de procedură fiscală.

25. Astfel, o creanță bugetară rezultând dintr-un titlu executoriu contestat în condițiile legii speciale va fi supusă procedurii de verificare prevăzute de art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, dar această verificare este limitată, deoarece existența dreptului de creanță va fi stabilită în procedura contenciosului fiscal. Verificarea legalității unei creanțe fiscale cuprinse într-un titlu executoriu nu poate fi efectuată decât în condițiile reglementate de legislația specială, respectiv Codul de procedură fiscală, iar nu în cadrul procedurii insolvenței, supuse unei alte reglementări legale speciale.

26. Prin urmare, controlul de legalitate/de temeinicie a titlurilor executorii din care izvorăsc creanțe bugetare, pentru care se solicită înscrierea în tabelul de creanță, în ipoteza în care aceste titluri au fost contestate în fața instanței judecătorești în termenele speciale prevăzute de legea specială, revine exclusiv instanței specializate de control administrativ și fiscal, o atare verificare pe fond neputând fi făcută de

practicianul în insolvență. În schimb, administratorul/ lichidatorul judiciar este obligat, conform atribuțiilor sale legale, să verifice sub aspect formal creanța bugetară ce se solicită a se înscrie în tabelul de creanțe. Astfel, administratorul/ lichidatorul judiciar este obligat să analizeze aspecte ce țin de stingerea parțială sau totală a creanței ori intervenirea prescripției extinctive, precum și caracterul contestat al creanței și să menționeze acest aspect în ceea ce privește creanța respectivă, conform art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014.

27. Totodată, prin Decizia nr. 86 din 27 februarie 2018, precitată, paragraful 32, Curtea a avut în vedere și dispozițiile art. 351 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală — *Soluționarea căilor de atac în cazul actelor administrative fiscale privind debitorii în insolvență*, care prevăd că „*prin derogare de la dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2014, actele administrative fiscale emise înainte și după intrarea în insolvență se supun controlului instanțelor specializate de contencios administrativ fiscal*”.

28. Așadar, în procedura insolvenței, toate aspectele litigioase sunt supuse controlului judecătorului-sindic, rezolvarea lor unitară fiind esențială pentru a se putea asigura egalitatea creditorilor. Excepția o reprezintă contenciosul fiscal, astfel cum este prevăzut, spre exemplu, la art. 351 din Legea nr. 207/2015, respectiv toate litigiile circumscrise unor acte administrative fiscale care îl privesc pe debitor se vor judeca în continuare, potrivit regulilor obișnuite, de către instanțele de contencios fiscal.

29. Față de această împrejurare, prin Decizia nr. 86 din 27 februarie 2018, precitată, paragraful 34, Curtea a observat că acestea sunt și chestiuni ce țin de coroborarea actelor normative de același rang, aspect esențial în procedura de interpretare și aplicare a legii, fără ca prin această operațiune să se încalce prevederile constituționale și convenționale menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, aceasta fiind respinsă ca neîntemeiată.

30. Având în vedere etapele și succesiunea în care se desfășoară acțiunile prevăzute de Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, Curtea constată că cele prezentate mai sus sunt aplicabile *mutatis*

mutandis și în prezenta cauză și, prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 111, prin raportare la art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și ale art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 21 alin. (1) și (2) și ale art. 124 alin. (2), este neîntemeiată.

31. Distinct de acestea, în ceea ce privește susținerile cu privire la faptul că normele criticate sunt de natură să împiedice înlăturarea rapidă a incertitudinii cu privire la existența și întinderea creanței aferente, ca urmare a faptului că organul fiscal își generalizează practica de a proceda la formularea de plângeri penale pentru sumele vizate de titlurile executorii concomitent cu suspendarea *sine die* a plângerilor prealabile ale debitorilor formulate în procedura administrativ-fiscală cu motivarea că există plângere penală, pe care tot acesta a formulat-o, Curtea observă că acestea sunt chestiuni ce țin de interpretarea și aplicarea legii, de diligența autorităților chemate să aplice legea, precum și de celeritatea cu care se soluționează astfel de cauze, nefiind aspecte ce țin de contenciosul constituțional. În acest context, raportat la critica mai sus prezentată, Curtea reține și faptul că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor criticate au înrăurire dispozițiile art. 7 cu privire la rolul activ și alte reguli de conduită pentru organul fiscal, potrivit cărora organul fiscal are obligația să examineze starea de fapt în mod obiectiv și în limitele stabilite de lege și decide asupra felului și volumului examinărilor, în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte și de limitele prevăzute de lege, precum și ale art. 12 referitor la buna-credință din Codul de procedură fiscală, care prevăd că relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credință, în scopul realizării cerințelor legii, sens în care este și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 60 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iunie 2019, paragraful 27.

32. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 6.479/108/2017/a2 al Tribunalului Arad — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 111, prin raportare la art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și ale art. 268—281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Arad — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 865

din 17 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ și ale art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, excepție ridicată de Societatea Duplex — S.A. din Făgăraș în Dosarul nr. 569/64/2018 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 219D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 248D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ din Legea nr. 101/2016, excepție ridicată de Asocieria Rohde Nielsen A/S — Saga Logistics Management — S.R.L. din București în Dosarul nr. 428/36/2018 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 288D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ din Legea nr. 101/2016, excepție ridicată de Societatea Duplex — S.A. din Făgăraș în Dosarul nr. 509/64/2018 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 434D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ și ale art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016, excepție ridicată de Societatea G.D.O. Mov Impex — S.R.L. din Baia Mare, membră a Asocierii Implenja Baugesellschaft M.B.H., în Dosarul nr. 6.807/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal, în Dosarul nr. 248D/2019, se prezintă, pentru partea Compania Națională Administrația Porturilor Maritime — S.A. din Constanța, doamna consilier juridic Adina Albu, cu delegație depusă la dosar, iar pentru partea Asocieria Rohde Nielsen A/S — Saga Logistics Management — S.R.L. din București se prezintă doamna avocat Loredana Ioana Bucur, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, în Dosarul nr. 434D/2019, partea Societatea G.D.O. Mov Impex — S.R.L. din Baia Mare, membră a Asocierii Implenja Baugesellschaft M.B.H., a depus o cerere scrisă de renunțare la soluționarea excepției de neconstituționalitate.

6. Președintele pune în discuția reprezentantului Ministerului Public cererea formulată, iar acesta pune concluzii de respingere a acesteia.

7. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 248D/2019, nr. 288D/2019 și nr. 434D/2019 la Dosarul nr. 219D/2019.

8. Atât părțile prezente, cât și reprezentantul Ministerului Public pun concluzii de conexare a dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 248D/2019, nr. 288D/2019 și nr. 434D/2019 la Dosarul nr. 219D/2019, care este primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Asocierii Rohde Nielsen A/S — Saga Logistics Management — S.R.L. din București, care arată că prevederile legale criticate permit fixarea unei cauțiuni foarte mari, în condițiile în care ea este oricum restituită celor care o depun, fără posibilitatea reținerii ei. Având în vedere că procedura în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor nu se suspendă în momentul contestării măsurii luate de acesta, nu se poate susține ideea că poate să apară un prejudiciu care să justifice instituirea unei astfel de cauțiuni. Practic, în forma actuală a legii, nu există nicio situație în care această cauțiune poate fi reținută, indiferent de buna- sau reaua-credință a contestatorului. Soluția legislativă ar fi fost justificată în condițiile în care s-ar fi dispus suspendarea procedurii. În concluzie, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

10. În continuare, președintele acordă cuvântul reprezentantului Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime — S.A. din Constanța, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile legale criticate nu îngredesc accesul liber la justiție din moment ce această garanție poate fi recuperată în orice condiții. Legiuitorul a avut în vedere protejarea autorităților contractante în fața unor contestații abuzive, precum și fluidizarea procedurilor de achiziție publică. De altfel, și Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat în favoarea acestei soluții legislative.

11. Având cuvântul în replică, reprezentantul Asocierii Rohde Nielsen A/S — Saga Logistics Management — S.R.L. din București reiterează faptul că textul de lege nu prevede o situație în care cauțiunea poate fi reținută sau vărsată către autoritatea contractantă. Se arată că legea nu prevede cazul în care aceasta se reține sau dacă se reține ce se întâmplă cu ea.

12. Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra soluției legislative în discuție prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015. Se mai invocă jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 588 din 27 septembrie 2018 și Decizia nr. 341 din 23 mai 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

13. Prin încheierile din 10 ianuarie 2019 și din 21 ianuarie 2019, pronunțate în dosarele nr. 509/64/2018, respectiv nr. 569/64/2018, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor**, excepție invocată de Societatea Duplex — S.A. din Făgăraș în litigii privind achizițiile publice.

14. Prin Decizia civilă nr. 150/CA din 1 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 428/36/2018, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016**, excepție invocată de Asocieria Rohde Nielsen A/S — Saga Logistics Management — S.R.L. din București într-un litigiu privind achizițiile publice.

15. Prin Decizia civilă nr. 5.620 din 24 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 6.807/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 61¹ și ale art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016**, excepție invocată de Societatea G.D.O. Mov Impex — S.R.L. din Baia Mare într-un litigiu privind achizițiile publice.

16. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarele acesteia susțin, în esență, că, prin obligarea necondiționată a constituirii cauțiunii, legiuitorul ignoră prezumția bunei-credințe în exercitarea drepturilor procedurale aplicabile în materie civilă, precum și în domeniul dreptului administrativ, prezumând automat reaua-credință și comportamentul necorespunzător ale contestatorului obligat să depună o cauțiune care să îi susțină motivația reală a contestației. Astfel, indiferent de conduita procesuală a contestatorului, acesta este obligat la indisponibilizarea unor sume de bani, în mod abuziv.

17. Art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 instituie o veritabilă sancțiune aplicabilă persoanei care, în apărarea intereselor sale legitime, atacă actul autorității contractante la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sau la instanța judecătorească, fără ca vreo autoritate îndrituită în acest sens să stabilească caracterul abuziv al unei astfel de contestații; răsturnarea prezumției de bună-credință, reglementată de art. 57 din Constituție, nu poate fi realizată decât prin probarea relei-credințe față de circumstanțele de fapt ale cauzei, și nu prin simplul fapt că persoana și-a exercitat anumite drepturi și libertăți fundamentale. Or, în condițiile în care nu este probată reaua-credință a contestatorului, este evidentă încălcarea prevederilor art. 57 din Constituție.

18. Dispozițiile art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 încalcă accesul liber la justiție prevăzut de art. 21 alin. (1) din Constituție, prin descurajarea contestatorului de a formula o contestație, considerându-se *de plano* că orice contestație formulată și depusă fără constituirea cauțiunii este respinsă automat de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor.

19. De asemenea, instituirea unei cauțiuni de 2% din valoarea contractului de achiziție publică drept condiție pentru promovarea unei contestații în procedura de achiziție publică este o măsură excesivă și nejustificată, de natură a restrânge dreptul contestatorilor de acces la o instanță. Accesul liber la justiție este consacrat ca drept cetățenesc fundamental nu doar

prin art. 21 din Constituție, ci și prin art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și prin art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

20. În doctrina dreptului european, dreptul de acces la o instanță este înțeles ca un drept concret și efectiv, care presupune ca justițiabilul să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta atingerea adusă drepturilor sale. Pornind de la premisa că drepturile fundamentale trebuie garantate într-o manieră reală, iar nu iluzorie și teoretică, imposibilitatea concretă de sesizare a unei instanțe de către persoana interesată constituie o încălcare a dreptului acesteia de acces la justiție.

21. Dispozițiile legale criticate instituie plata unei cauțiuni pentru orice fel de contestație, inclusiv în cazul în care nu se solicită suspendarea procedurii de achiziție publică și chiar dacă respectiva contestație nu impietează cu nimic asupra derulării procedurii. Mai mult, nu se menționează niciun caz în care această contestație nu va fi restituită. Prin urmare, dacă în toate cazurile, indiferent de conduita procesuală a contestatorului și de rezultatul contestației, cauțiunea va fi restituită la cererea contestatorului, înseamnă că nu există nicio rațiune juridică, alta decât descurajarea operatorilor economici sau punerea lor în imposibilitatea financiară de a face față unor astfel de sarcini.

22. De altfel, prevederile legale criticate încalcă art. 21 din Constituție, deoarece, atât prin cuantum, cât și prin configurarea juridică, cauțiunea este de natură a impieta grav asupra dreptului operatorilor economici la un remediu efectiv împotriva actelor autorităților contractante, cu atât mai mult cu cât nu există vreun prejudiciu ce s-ar putea crea vreunui alt participant în procedură.

23. Textul legal criticat este neconstituțional, deoarece îngreudește accesul liber la justiție, posibilitatea persoanei vătămate de a contesta actele autorității contractante fiind iluzorie și doar la îndemâna marilor participanți la procedurile de atribuire, care își permit să depună cauțiuni într-un cuantum ridicat, creându-se astfel un tratament diferențiat și discriminatoriu, în funcție de resursele bănești de care dispun contestatorii.

24. De asemenea, potrivit art. 21 alin. (4) din Constituție, jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite, or prevederile care stabilesc în sarcina contestatorului obligativitatea instituirii unei cauțiuni fără a fi cazul suspendării procedurii (la cererea contestatorului) și fără a justifica vreo situație în care această cauțiune ar putea fi restituită încalcă prevederile constituționale menționate.

25. Prin obligarea la constituirea cauțiunii este afectat și dreptul de proprietate privată prevăzut de art. 44 din Constituție, dat fiind că diminuarea patrimoniului autorilor contestațiilor la momentul constituirii cauțiunii nu poate reprezenta consecința directă a exercitării unui drept sau a unei libertăți fundamentale, respectiv a unui drept procesual.

26. Mai mult decât atât, prevederile art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 încalcă principiul tratamentului egal în fața legii, prin plasarea autorității contractante pe un plan superior operatorului economic, aceasta fiind scutită de la plata cauțiunii. Dacă nu ar fi existat această scutire, autoritatea contractantă ar fi fost pusă în situația de a achita cauțiune în ipoteza în care ar fi formulat cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sau instanță. În această ipoteză, a exercitării căii de atac, cauțiunea este în cuantum de 50% din cauțiunea prevăzută la alin. (1), respectiv 1% din valoarea estimată/stabilită a contractului. Or, această scutire a autorității contractante știrbește eficiența căilor de atac împotriva deciziilor autorității contractante din cadrul procedurilor de atribuire, în contradicție cu directivele europene aplicabile în domeniu pe care România le-a transpus în dreptul intern.

27. În ceea ce privește textul art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016, acesta este în contradicție cu prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât acest text de lege impune operatorilor economici sarcini suplimentare legate de depunerea unei contestații în cadrul procedurii de atribuire, altele decât cele stabilite de cadrul legal aplicabil la data inițierii respectivei proceduri. Modificarea prevederilor Legii nr. 101/2016 în sensul instituirii unei cauțiuni într-un quantum semnificativ pentru contestarea actelor autorității contractante este, așadar, neconstituțională, în măsura în care această modificare se aplică procedurilor de achiziție inițiate anterior edictării ei, fiind încălcat în mod flagrant principiul neretroactivității legii civile într-unul din aspectele sale esențiale — predictibilitatea normei juridice.

28. Un operator economic care alege să participe la o procedură de achiziție face acest lucru dimensionându-și oferta și anticipând posibilele costuri exclusiv prin raportare la cadrul administrativ și normativ în vigoare la data lansării respectivei proceduri de achiziție. Or, este de neconceput ca în prezența unei conduite vădit abuzive a autorității contractante, care o perioadă îndelungată de timp nu înțelege să se conformeze unor decizii definitive emise succesiv de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, același operator economic să fie pus în imposibilitatea contestării acestei conduite și obținerii unui remediu efectiv, pe considerentul schimbării cadrului legislativ ce normează procedurile de achiziție publică.

29. **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că o astfel de interpretare este confirmată și de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, prin hotărârile pronunțate în cauzele conexe C-439/2014 și C-488/2014 (care privesc interpretarea dreptului Uniunii Europene în materia achizițiilor publice, în legătură cu obligativitatea depunerii unei garanții de bună conduită), statuându-se că reglementările unionale analizate trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiile principale, care condiționează admisibilitatea oricărei căi de atac împotriva unui act al autorității contractante de obligația reclamantului de a constitui garanția de bună conduită pe care o prevede în beneficiul autorității contractante, din moment ce această garanție trebuie să îi fie restituită reclamantului indiferent de soluția pronunțată în calea de atac.

30. În același sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 5 din 15 ianuarie 2015 care, la paragraful 45, precizează că, astfel cum în cazul admiterii contestației/plângerii/cererii autoritatea contractantă are obligația de a restitui contestatarului garanția de bună conduită, potrivit art. 271² alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, și în cazul respingerii contestației/plângerii/cererii contestatarului garanția trebuie restituită dacă nu s-a reținut un comportament necorespunzător.

31. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că prevederile art. 611 din Legea nr. 101/2016 sunt neconstituționale. Se arată că, spre deosebire de legislația anterioară, prin reglementarea instituției cauțiunii în Legea nr. 101/2016 se instituie plata unei cauțiuni pentru orice contestație, indiferent dacă se solicită sau nu suspendarea procedurii de achiziție publică și chiar dacă respectiva contestație nu afectează în niciun fel derularea procedurii. Prin urmare, dacă în toate cazurile, indiferent de conduita procesuală a contestatarului, este pusă la îndoială însăși rațiunea juridică a percepției sale, se afectează substanța drepturilor operatorilor economici de a formula contestații, ceea ce reprezintă o îngărare a dreptului de acces liber la justiție, contrar dispozițiilor constituționale ale art. 21.

32. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile

legale criticate nu blochează dreptul de acces la justiție, ci instituie un mecanism de apărare împotriva unor cereri șicanatorii care ar putea întârzia sau chiar bloca derularea procedurii.

33. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

34. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

35. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

36. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 611 din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în dosarele nr. 219D/2019 și nr. 288D/2019, ale art. 611 din Legea nr. 101/2016 în Dosarul nr. 248D/2019 și prevederile art. 611 și ale art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 în Dosarul nr. 434D/2019. Obiectul reunit al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 611 și ale art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, cu modificările și completările ulterioare. Prevederile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 611 din Legea nr. 101/2016: „(1) Pentru soluționarea contestației formulate în condițiile art. 8 sau art. 49, sub sancțiunea respingerii acesteia, persoana care se consideră vătămată trebuie să constituie în prealabil o cauțiune stabilită după cum urmează:

a) 2% din valoarea estimată a contractului, în cazul în care aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 35.000 lei;

b) 2% din valoarea stabilită a contractului, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 88.000 lei;

c) 2% din valoarea estimată a contractului, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 220.000 lei;

d) 2% din valoarea stabilită a contractului, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 880.000 lei.

(2) În cazul unei proceduri de atribuire a acordului-cadru, prevederile alin. (1) se raportează la valoarea estimată a celui mai mare contract subsecvent ce se intenționează a se atribui în baza acordului-cadru respectiv.

(3) În cazul în care contestația a fost respinsă de către Consiliu, persoana care se consideră vătămată care utilizează calea de atac în condițiile art. 29 sau art. 51 alin. (3), după caz, nu trebuie să constituie o cauțiune suplimentară.

(4) În cazul în care calea de atac reglementată de art. 29 sau art. 51 alin. (3) este utilizată de o altă persoană decât cea care a constituit cauțiunea conform alin. (1), pentru soluționarea plângerii sau recursului, după caz, trebuie constituită în prealabil o cauțiune egală cu 50% din cauțiunea prevăzută la alin. (1).

(5) Cauțiunea depusă se restituie, la cerere, după soluționarea prin hotărâre definitivă a plângerii, respectiv după încetarea efectelor suspendării procedurii de atribuire și/sau a executării contractului.

(6) Cauțiunea se restituie celui care a depus-o, nu mai devreme de 30 de zile de la data rămânării definitive a hotărârii sau, după caz, de la data încetării efectelor suspendării procedurii de atribuire și/sau a executării contractului.

(7) Consiliul sau instanța, după caz, se pronunță asupra cererii de restituire a cauțiunii cu citarea părților, printr-o încheiere supusă numai recursului la instanța ierarhic superioară. Recursul este suspensiv de executare.

(8) În situația în care nu sunt aplicabile prevederile de la alin. (5)–(7), cauțiunea se constituie venit la bugetul de stat la împlinirea termenului de 3 ani calculat de la data la care aceasta putea fi solicitată.

(9) Sunt scutite de la depunerea cauțiunii autoritățile contractante.”

— Art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016: „(2) Dispozițiile prezentei legi se aplică numai contestațiilor/cererilor/plângerilor formulate după intrarea ei în vigoare.”

37. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, ale art. 16 privind principiul egalității în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și gratuitatea jurisdicțiilor administrative, ale art. 44 privind proprietatea privată, ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) privind economia, libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, precum și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind integrarea europeană.

38. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 611, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește raportarea la dispozițiile art. 21 din Constituție, Curtea reține că accesul liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului, prevederile criticate fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2), potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

39. În acest context, Curtea reține faptul că, astfel cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2014 (care modifică și completează Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006), legiuitorul delegat, având în vedere necesitatea adoptării unor măsuri urgente care să fluidizeze procedura de atribuire a contractelor de achiziții publice și care să protejeze autoritățile contractante împotriva depunerii unor contestații abuzive care tind să modifice scopul pentru care au fost instituite căile de atac în domeniul achizițiilor publice, a instituit garanția de bună conduită (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2015, și Decizia nr. 750 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 11 ianuarie 2016, paragrafele 25 și 26).

40. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, ca urmare a faptului că prevederile legale criticate impun obligația constituirii garanției de bună conduită doar pentru una dintre părțile litigiului în materie de achiziție publică, anume operatorul economic participant, nu și în sarcina autorității contractante, Curtea, prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, a constatat că această critică este neîntemeiată, întrucât, astfel cum rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 16, cetățenii se bucură de drepturile prevăzute în Constituție și în legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create. Principiul egalității în drepturi prevăzut de Constituție pentru cetățeni nu poate ca, prin extensie, să primească semnificația unei egalități între cetățeni și autoritățile publice. Așa fiind, nu se poate vorbi despre încălcarea principiului egalității decât atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă. De altfel, o eventuală comparație între contestator și autoritatea contractantă nici nu s-ar putea susține, câtă vreme garanția de bună conduită a fost instituită tocmai pentru a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament necorespunzător al participantului la procedură, respectiv al contestatorului.

41. Statul are obligația să asigure: libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție; protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară; exploatarea resurselor naturale, în concordanță cu interesul național; aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene. Totodată, funcționarea economiei de piață și aplicarea principiilor care îi sunt proprii nu exclud, ci, dimpotrivă, presupun stabilirea și respectarea anumitor reguli de natură să îi protejeze pe toți participanții la circuitul economic. În același sens este Decizia nr. 211 din 4 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 8 iunie 2004.

42. Considerentele din deciziile menționate referitoare la prevederi legale ce instituiau o garanție de bună conduită sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în privința prevederilor Legii nr. 101/2016 care instituie o cauțiune. Quantumul cauțiunii prevăzute de lege este rezonabil, legiuitorul impunând și un prag maxim până la care poate fi fixată cauțiunea, iar opțiunea legiuitorului apare ca fiind pe deplin justificată. Contractele de achiziții publice presupun efectuarea de lucrări publice, cu un anumit grad de complexitate. Nu orice operator economic are capacitatea logistică și financiară de a efectua aceste lucrări, mai ales că, de cele mai multe ori, mecanismul de efectuare a lucrărilor presupune investiții inițiale ale operatorului economic ce sunt decontate ulterior de stat. Așadar, operatorii economici nu se află în aceeași situație juridică, ei neavând toți aceeași capacitate economică de realizare a obiectivelor vizate de contractele de achiziții publice.

43. Or, dinamica raporturilor juridice existente în domeniul achizițiilor publice demonstrează că intervenția legiuitorului era necesară, în condițiile în care drepturile procesuale au fost exercitate frecvent cu rea-credință de către operatori economici care nu aveau capacitatea efectivă de a-și executa obligațiile ce rezultau din încheierea contractelor de achiziții publice. Interesul național impune ca statul să poată realiza cu celeritate obiectivele propuse în vederea îmbunătățirii vieții cetățenilor săi, cu respectarea, bineînțeles, a drepturilor și a intereselor legitime ale eventualilor participanți la procedurile de achiziție publică.

44. Așadar, Curtea constată că prin instituirea cauțiunii legiuitorul a urmărit, pe de o parte, descurajarea cererilor nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale, iar, pe de altă parte, să constituie o garanție destinată acoperirii eventualelor pagube ce ar putea fi produse părții împotriva căreia se cere luarea unor măsuri, în condițiile în care cererea celui ce plătește cauțiunea se respinge. Așadar, aceste obiective urmărite prin adoptarea de către legiuitor a măsurii criticate se circumscriu unui scop legitim.

45. De asemenea, Curtea constată că instituirea acestei obligații de consemnare a cauțiunii reprezintă o măsură legislativă adecvată, necesară și care păstrează un just echilibru între cerințele de interes general protejate de legiuitor — prevenirea exercitării cu rea-credință a drepturilor procesuale — și interesul individual al justițiabilului de a avea acces efectiv la instanță în vederea folosirii mijloacelor procedurale puse la dispoziția sa (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 558 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 10 decembrie 2014).

46. Referitor la critica raportată la art. 21 alin. (4) din Constituție, Curtea constată că nu sunt încălcate prevederile menționate, întrucât cauțiunea este restituită contestatorului, indiferent de situație, caracterul gratuit al procedurii administrativ-jurisdicționale continuând să subziste și în prezent.

47. Cu privire la invocarea art. 44 din Constituție, Curtea reține că legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres în cadrul alin. (1) o dispoziție specială în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând atributele dreptului de proprietate. Curtea reține că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 694 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 22 decembrie 2015, paragrafele 27—31). Or, dispozițiile legale criticate urmăresc protejarea unor interese publice, cu

respectarea principiului proporționalității măsurii instituite. Legiuitorul a impus plata unei cauțiuni de doar 2% din valoarea estimată a contractului, cauțiune ce este și plafonată în funcție de natura contractului și care este restituită contestatorului indiferent de soluția pronunțată în calea de atac.

48. În ceea ce privește criticile potrivit cărora legiuitorul ignoră prezumția bunei-credințe în exercitarea drepturilor procedurale aplicabile în materie civilă, precum și în domeniul dreptului administrativ, prezumând automat reaua-credință și comportamentul necorespunzător ale contestatorului, Curtea reține faptul că art. 57 din Constituție se referă la exercitarea drepturilor și a libertăților cu bună-credință și face parte din capitolul III referitor la îndatoririle fundamentale din titlul II.

49. Art. 57 din Constituție reglementează îndatorirea tuturor cetățenilor români, cetățenilor străini și apatrizilor de a-și exercita drepturile cu bună-credință. Curtea constată că această obligație revine și persoanelor juridice în egală măsură (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, paragraful 27).

50. În aceste condiții, pentru argumentele mai sus arătate, Curtea constată că nu sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 privind principiul egalității în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și gratuitatea jurisdicțiilor administrative, ale art. 44 privind proprietatea privată, ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților și ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) privind economia, libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție [a se vedea și Decizia nr. 501 din 17 septembrie 2019, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii*].

51. În ceea ce privește invocarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, Curtea constată că autoarele excepției de neconstituționalitate nu arată în mod concret în ce constă contrarietatea dintre textul legal criticat și respectivul text constituțional. Or, Curtea nu se poate substitui autoarelor excepției în formularea acesteia, fapt pentru care Curtea nu poate proceda la analizarea acestei critici, ea fiind inadmisibilă.

52. Distinct de cele de mai sus, instanța de contencios constituțional reține că, la nivel european, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a avut ocazia să se pronunțe cu privire la compatibilitatea dintre legislația Uniunii Europene și art. 271¹ și art. 271² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în ceea ce privește instituirea unei garanții de bună conduită.

53. Astfel, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat în Hotărârea din 15 septembrie 2016, pronunțată în Cauzele C-439/14 și C-488/14, S.C. *Star Storage* — S.A. împotriva Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică (ICI)(C-439/14) și S.C. *Max Boegl România* — S.R.L., S.C. *UTI Grup* — S.A., *Astaldi Sp.A.*, S.C. *Construcții Napoca* — S.A. împotriva R.A. *Aeroportul Oradea*, S.C. *Porr Construct* — S.R.L., *Teerag-Asdag Aktiengesellschaft*, S.C. *Col-Air Trading* — S.R.L., *AVZI* — S.A., *Trameco* — S.A., *Iamsat Muntenia* — S.A. (C-488/14), că articolul 1 alineatele (1)—(3) din Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 395 din 30 decembrie 1989, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului

*) Decizia nr. 501 din 17 septembrie 2019 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 24 aprilie 2020.

din 11 decembrie 2007, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 335 din 20 decembrie 2007, și articolul 1 alineatele (1)—(3) din Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66, citite în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiile principale, care condiționează admisibilitatea oricărei căi de atac împotriva unui act al autorității contractante de obligația reclamantului de a constitui garanția de bună conduită pe care o prevede în beneficiul autorității contractante, din moment ce această garanție trebuie să îi fie restituită reclamantului indiferent de soluția pronunțată în calea de atac.

54. În ceea ce privește dispozițiile art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016, Curtea s-a mai pronunțat asupra acestora prin raportare la prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, constatând că sunt constituționale prin Decizia nr. 588 din 27 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 5 martie 2019, paragrafele 13—19.

55. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea, având în vedere dinamica legislativă în materia achizițiilor publice, a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, a fost abrogată prin art. 238 lit. a) din capitolul VIII din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice. De asemenea, Curtea a observat că în materia achizițiilor publice legiuitorul european a adoptat trei acte normative, îmbrăcând forma juridică a directivelor, al căror obiect de reglementare a fost stabilit după cum urmează: Directiva 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 94 din 28 martie 2014; Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE; Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 94 din 28 martie 2014.

56. Prin prisma art. 148 din Constituție, ca urmare a obligațiilor ce decurg din calitatea României de membru al Uniunii Europene și având în vedere că, începând cu 18 aprilie 2016, toate statele membre ale Uniunii Europene aveau obligația să transpună noul cadru legal în materia achizițiilor publice, sectoriale sau a concesiunilor de lucrări și a concesiunilor de servicii, legiuitorul național a implementat aceste acte normative europene prin intermediul a patru acte normative distincte, emise la nivel de lege, respectiv: Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 23 mai 2016; Legea nr. 99/2016 privind achizițiile sectoriale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 23 mai 2016; Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 23 mai 2016; Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune

de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016. Ca atare, în acord cu legislația europeană în materie, legiuitorul național a reglementat distinct procedura de urmat cu privire la remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, cu scopul de a asigura la nivel național mecanisme și proceduri efective, rapide și eficiente de sesizare și remediere a neregulilor.

57. În situația adoptării unor noi acte normative, potrivit art. 54 — *Dispozițiile tranzitorii* — din Legea nr. 24/2000, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, legea trebuie să conțină și dispoziții tranzitorii, care să cuprindă măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ. Dispozițiile tranzitorii trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări, astfel încât punerea în aplicare a noului act normativ să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestuia sau conflictul între norme succesive.

58. În acord cu prevederile legale în materia redactării actelor normative, Legea nr. 101/2016 prevede în capitolul VIII — *Dispoziții tranzitorii și finale*, la art. 68, faptul că dispozițiile acestei legi se completează cu prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare, și cu cele ale Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, în măsura în care prevederile acestora din urmă nu sunt contrare.

59. În completarea acestor dispoziții, în virtutea art. 69 din Legea nr. 101/2016, contestațiile/cererile/plângerile aflate în curs de soluționare la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor/instanța de judecată la data intrării în vigoare a acestei legi continuă să fie soluționate în condițiile și cu procedura prevăzute de legea în vigoare la data la care au fost depuse. Contestațiile depuse, în condițiile legii, la poșta, înainte de data intrării în vigoare a Legii nr. 101/2016 rămân supuse soluționării conform legii în vigoare la data la care au fost depuse, chiar dacă sunt înregistrate la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor/instanța de judecată după această dată [alin. (1) și alin. (3)]. Termenele procedurale aflate în curs la data intrării în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii în vigoare la data la care au început să curgă [alin. (4)].

60. Dispozițiile art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016, criticate în prezenta cauză, statuează că dispozițiile acestei legi se aplică numai contestațiilor/cererilor/plângerilor formulate după intrarea ei în vigoare.

61. Ca atare, din evaluarea prevederilor art. 69 din Legea nr. 101/2016, Curtea a observat că aceste norme, în ansamblu, clarifică tocmai aspecte importante privind aplicarea în timp a prevederilor în materia achizițiilor publice, aspectele criticate în prezenta cauză stabilind în concret faptul că acestea se aplică pentru viitor, după intrarea legii în vigoare, contestațiilor/cererilor/plângerilor formulate, astfel că nu se poate reține pretinsa încălcare a principiului securității raporturilor juridice și a principiului neretroactivității legii civile, textul criticat fiind în acord și cu jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul neretroactivității.

62. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

63. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Duplex — S.A. din Făgăraș în dosarele nr. 569/64/2018 și nr. 509/64/2018 ale Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, de Asocieria Rohde Nielsen A/S — Saga Logistics Management — S.R.L. din București în Dosarul nr. 428/36/2018 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și de Societatea G.D.O. Mov Impex — S.R.L. din Baia Mare, membră a Asocierii Implenia Baugesellschaft M.B.H., în Dosarul nr. 6.807/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 61¹ și ale art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

